

Corona dagbog

Kære fremtidige mig, du lever nok et fedt liv, i luksus og ro. Men husk at det ikke altid var sådan. Anno Domini 2020, fejede en virus fra det fjerne øst ind over det yndige danske land, hvor bøgen står som en standhaftig vogter, ved rigets porte. Mange troede at dette ville blive enden på den civiliserede verden, at Danmark ville blive slugt af epidemien, hvis sult var endeløs. Corona, var hvad "de" kaldte den. hvem "de" var, tror jeg ikke nogen af os vidste, og måske var det en god ting, for Corona var ærligt talt et elendigt navn, "de" kunne i det mindste have kaldt den noget dystert som fx, dødsvirus, den usynlige død, Pandagalskab eller guds 11. plage, jeg kunne fortsætte, men for din skyld kære læser (hvem end du så er, hvis du ikke er mig selv). Skal jeg nok fatte mig i korthed. Hele pointen med denne introduktion er at få dig til at forstå eller huske, hvordan stemningen var i denne mørke tid. Jeg blev ikke selv meget hårdt ramt, og med det mener jeg at, jeg overhovedet ikke blev ramt. Ja det er sandt. Men jeg blev ramt af alt det brok, og alle de åndsvage regler, som vores regering påtvang os. Regeringens i dens uendelige visdom, udstedte befaling efter befaling, et døvt øre blev vendt mod alle der var bare den mindste smule kritisk. Det er derfor kære læser, at jeg nu vil bede dig om et minuts stilhed, for alle de uskyldige mink der måtte lade livet, for her i dette liv som vi af vores forældre blevet skænket, er der nok prøvelser og smerte, til at knuse et selv det kærligste hjerte, uden statsligt indgreb. Men hvordan håndterer mennesker alt den modgang og sorg, der i disse tider hænger i luften? Jo det skal jeg sige dig, de tilpasser sig, de tilvender sig den nye virkelighed, som de bliver konfronteret med hver eneste dag, under epidemien. For at beskytte sig selv mod den sorg, som her i livet er uundgåelig, gør de sig selv mere hårdføre, lukker deres hjerte for de dårlige følelser, men også mange af de gode. Dette kan få dem til at virke kolde og følelsesforladte når du møder dem i Netto, men trods deres hjerte i denne kolde tid er frosset, og livets gnist næsten helt er forsvundet fra deres blanke øjne, så ved jeg at, når vi begynder at gå bedre tider i møde en dag. Den dag solen lys endelig brænder igennem de dunkle skyer, og jager mørket hen over markerne, og ud af byerne, vil vi igen mærke varmen, som vi så længe har sukket efter. De frosne hjerter vil tø op, livet gnist vil blive til livets flamme, og som vi alle ved spreder ild sig hurtigt. Den dag ser jeg frem til, og venter spændt, til den kommer. Men mens jeg sidder her og venter er jeg optimistisk.